

volna fölnevetnie. De megint kábult volt és meg kellett oldania övét, azért felkelt és kifelé támolygott.

— Hol vannak?

— A kis házban. Majd nemsokára jönnek — ígérte neki az öreg és Tamás kilépett az estébe, ahol a szürke égbolt alján még vörösen és lilán, szelet ígérve az éjszakára és másnapra, égett az alkonyat. Kődött az erdő felől és az egész napon át tartó napsütésben felengedett a földek szaga, az ő földjeinek szaga, amibe a közeli istállók felől belevegyült valami tejszag is, úgyhogy Tamás egyszerre érezte a föld és az asszony birtoklásának mámorát, egészen teleivódott velük és amikor egy közeli ajtóból kivetődő vörös fényben egy kicsiny és karcsú árnyék megjelent, hirtelen visszafordult a házba, mert úgy érezte: elcsúszta magát a gyönyörűségtől, akár egy kisgyerek!

Ijjas Antal.

MAGAS NÖVÉNY.

*Mindent adott az ég neki:
a szeme fényes, mint a Nap,
keble hullámszik, mint a hab,
nádtermetét szél lengeti,
liliomlágyak kezei,
ajka tüzet szór, mint a gránát,
galambok hamva hinti vállát,
lába ringó gazellaláb,
lombok sutlogják mély haját,
a hangja lankad, mint az árnyék,
tekintete türkizajándék . . .
Amerre lépsz, amerre látsz,
hordod szépsége viharát!
Mindennap szembejő veled
s eltűnik, mint a jellegek!
Sokszor azt hiszed: tenger ő már,
amelybe nem hat le a bűvár.
Sokszor villámlik két kezed
s érzed, hogy a teste meleg.
De ujjad testéhez nem ér,
mert teste nyár, de lelke tél!
Havas hegy, csillogó orom:
havát nem éri fel korom,
jegét nem oldja napsugár!
Virága csillagos gyopár,
magas növény, nem rejti illat,
csak fénylik, mint a sarki csillag!*

(Debrecen.)

Gulyás Pál.